

forekommer mig ikke i mindste Maade at kunne komme i Betragtning. Der foreligger ikke Nogetsomhelst om, at de Vedkommende selv have været skyldige i, at de ikke ere blevne mere brugte. — Med Hensyn til de af Udvalget isørrigt stillede Forslag skal jeg endnu bemærke, at, forsaavidt Udvalget med Hensyn til Nr. 7 i Lovudkastet har anført, at Vedkommende har været straffet med en Bøde for en Lovovertrædelse, saa synes mig denne Omstændighed at være temmelig lidet betydende, da selve den Forseelse, hvorfor han har været straffet, ikke er af den Art, at den i mindste Maade nedsetter ham i hans almindelige borgerlige Agtelse. Vi have, om jeg ikke husker feil, endog her i Rigsdagen haft en Mand i vor Midte, der havde været straffet for den samme Forseelse. Den anden af Udvalget anførte Grund til at udelukke denne Mand kan jeg selvfølgelig aldeles ikke bedømme. Jeg kjenner ikke Manden, og jeg har intet Middel til at sijnne om, hvorvidt han er dansk eller ndansk i Sind. Hvilken Vægt det ærede Ting vil tillægge de Oplysninger, der i saa Henseende have foreligget for Udvalget, maa jeg henstille til Thinget, thi jeg kjenner heller ikke dem. Endnu maa jeg omtale et Nummer i Lovudkastet, nemlig Nr. 46. Det ærede Udvalg har foreslaaet, at Indfødsret ikke skal meddeles den under samme opførte Person. Indfødsretten vil, efter hvad Udvalget selv har anført, dog ikke have nogenstomhelst oeconomicke Interesse for dette Individ. Det blev vel under denne Sags første Behandling her i Thinget gjort gjældende netop med Hensyn til dette Individ, at man ikke burde tilstaae samme Indfødsret, just fordi det kun søgte Indfødsretten for derved at erhverve Afgang til Belgjørenhedsanstalter og andre oeconomicke Fordele, som ikke kunne nydes, uden at Indfødsret er erhvervet. Nu har Udvalget imidlertid jo selv godtgjort, at dette Hensyn ikke betyder Noget, idet efter dets Mening Agangen til den Understøttelse, som det paa gjældende Individ attraaer, er aaben for det selv om det ikke faaer Indfødsret. Jeg har unægtelig Grund til at antage, at det efter de saaledes meddelte Oplysninger, hvis Rigtighed jeg ikke betvivler, vil være Nr. 46 temmelig

ligegyldigt, om Indfødsretten bliver samme meddeelt eller ikke. Men da jeg troer, at man tør antage, at et 22aarigt Ophold her i Landet kan have givet Nr. 46 en særlig Interesse, uafhængigt af det Anførte, for at erhverve dansk Borgerrret, forekommer det mig imidlertid, at man ikke nu skal udelukke Nr. 46 fra Indfødsretten, efterat det er blevet godtgjort, at det i oeconomicke Henseende ikke har nogenstomhelst Betydning, om Vedkommende faaer Indfødsretten eller ikke.

Hvad Slutningsfætningen i Lovudkastet angaaer, da maa jeg erklære, at jeg ikke kan være ganske enig med den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) og selvfølgelig heller ikke med den ærede 5te Landsthingsmand for 9de Kreds (Brasch). Der er af dem blevet anført mod denne Slutningsbestemmelse, at man ved den sandsynligviis vilde gjøre det vanskeligt, ja umuligt, for flere af de i Lovudkastet nævnte Personer virkelig at opnaae Indfødsretten, idet de ikke ville kunne opfylde den Fordring, som stilles til dem, nemlig at staffe sig løste fra deres tidligere undersaatlige Forhold. Dertil maa jeg imidlertid svare, at jeg ikke seer, hvorfor det skulde være vanskeligere for et fremmed Lands Borgere at staffe sig løste fra deres hidtidige undersaatlige Forhold, end det er for danske Undersaatter at blive løste fra deres undersaatlige Stilling her; men, dersom det virkelig er vanskeligere for en Ublending at blive løst fra sit undersaatlige Forhold, da er det hans Hjemstavn, hans Hjemlands Feil og ikke vor, altsaa ikke Noget, som jeg troer, at vi behøve at tage Hensyn til. Sørrigt maa jeg rette en Vildfarelse, hvori jeg troer, at den ærede 1ste Landsthingsmand for 10de Kreds (Sessen) gjorde sig skyldig. Afgangen for en dansk Mand til at blive løst fra sit danske undersaatlige Forhold er ikke fuldstændigt saa let, som han troede. Der skal i ethvert enkelt Tilfælde erhverves kongelig Resolution derfor, og man kan ikke sige sig løst deraf. Det, at blive løst af dansk Undersaatsforhold, er altsaa Noget, der er Gjenstand for kongelig Bevilling, men tillige ganske vist, saaledes som jeg troer, at jeg allerede gjorde opmærksom paa ved Sagens første Behandling, Noget, der aldrig er blevet nægtet, og som man